Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PRIIT PIKAMÄE
prednesené 2. októbra 2019 [1]

Vec C-442/18 P

Európska centrálna banka (ECB)
proti

Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA

„Odvolanie – Prístup k dokumentom – Prístup k rozhodnutiu ECB z 1. augusta 2014, ktorým bol pozastavený status Banco Espírito Santo SA ako akceptovateľnej zmluvnej strany eurozóny a ktorým bola tejto banke uložená povinnosť splatiť dlh vo výške niekoľkých miliárd eur, ako aj ku všetkým dokumentom súvisiacim s týmto rozhodnutím – Odmietnutie prístupu v celom rozsahu“

I. Úvod

1. Európska centrálna banka (ECB) sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 26. apríla 2018, Espírito Santo Financial (Portugal)/ECB [2], ktorým uvedený súd vyhlásil rozhodnutie ECB z 1. apríla 2015 (ďalej len „sporné rozhodnutie“) o čiastočnom odmietnutí prístupu k určitým dokumentom súvisiacim s rozhodnutím ECB z 1. augusta 2014 za neplatné v rozsahu, v akom sa týkalo výšky úveru, ktorá bola uvedená vo výňatkoch zo zápisnice zaznamenávajúcej rozhodnutie Rady guvernérov ECB (ďalej len „Rada guvernérov“) z 28. júla 2014, ako aj informácií, ktoré boli začiernené v návrhoch Výkonnej rady ECB z 28. júla a 1. augusta 2014.

2. Na podporu svojho odvolania ECB uvádza jediný odvolací dôvod, v ktorom tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že v prípade, keď ECB odmietne prístup k informáciám týkajúcim sa vedenia menovej politiky, je povinná uviesť odôvodnenie umožňujúce pochopiť a overiť, akým spôsobom by sprístupnenie týchto informácií konkrétne a skutočne poškodilo verejný záujem, pokiaľ ide o dôvernosť rokovaní jej rozhodujúcich orgánov.

3. Táto vec tak dáva Súdnemu dvoru príležitosť rozhodnúť o otázke zásadného významu, a to o tom, či sa na rokovania jedného z rozhodovacích orgánov ECB uplatňuje zásada dôvernosti alebo zásada transparentnosti, pričom o tejto dileme musí byť rozhodnuté na základe rozhodnutia 2004/258/ES [3], ako aj primárneho práva.

1 Jazyk prednesu: francúzština.

2 T-251/15, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2018:234.

3 Rozhodnutie Európskej centrálnej banky zo 4. marca 2004 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskej centrálnej banky (Ú. v. EÚ L 80, 2004, s. 42).

II. Právny rámec

A. Štatút ESCB a ECB

4. Článok 10.4 Protokolu č. 4 o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a ECB[4] (ďalej len „štatút ESCB a ECB“) stanovuje:

„Rokovania na zasadnutiach sú dôverné. Rada guvernérov môže rozhodnúť o zverejnení výsledku svojho rokovania.“

B. Rokovací poriadok ECB

5. Článok 23.1 rozhodnutia ECB/2004/2[5], nazvaný „Dôvernosť dokumentov ECB a prístup k nim“, v podstate stanovuje, že rokovania orgánov ECB s rozhodovacími právomocami a ktoréhokoľvek nimi zriadeného výboru alebo ktorejkoľvek nimi zriadenej skupiny sú dôverné, pokiaľ Rada guvernérov nepoverí prezidenta, aby zverejnil výsledky ich rokovaní.

C. Rozhodnutie 2004/258

6. Účelom rozhodnutia 2004/258 je podľa jeho článku 1 „vymedziť podmienky a obmedzenia, za ktorých ECB poskytuje verejnosti prístup k dokumentom ECB“.

7. Článok 2 ods. 1 rozhodnutia 2004/258 stanovuje, že „každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo so sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom ECB s výhradou podmienok a obmedzení vymedzených v tomto rozhodnutí“.

8. Článok 4 rozhodnutia 2004/258, nazvaný „Výnimky“, vo svojom odseku 1 písm. a) a vo svojich odsekoch 3 a 6 stanovuje:

„1. ECB odmietne prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

a) verejného záujmu týkajúceho sa:

– dôvernosti zasadnutí orgánov ECB s rozhodovacími právomocami,

…

3. Prístup k dokumentu, ktorý obsahuje stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porád v rámci ECB alebo s národnými centrálnymi bankami, sa odmietne aj po prijatí rozhodnutia, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

…

6. Výnimky stanovené v tomto článku sa vzťahujú iba na obdobie, počas ktorého je ochrana odôvodnená na základe obsahu daného dokumentu. Výnimky môžu platiť najviac na obdobie 30 rokov, pokiaľ Riadiaca rada [Rada guvernérov – *neoficiálny preklad*] ECB výslovne neustanoví inak. V prípade dokumentov, na ktoré sa vzťahujú výnimky, ktoré sa týkajú súkromia alebo obchodných záujmov, výnimky môžu platiť aj po uplynutí tohto obdobia.“

4 Ú. v. EÚ C 326, 2012, s. 230.

5 Rozhodnutie ECB z 19. februára 2004, ktorým sa prijíma rokovací poriadok ECB (Ú. v. EÚ L 80, 2004, s. 33), zmenené rozhodnutím ECB z 22. januára 2014 ECB/2014/1 (Ú. v. EÚ L 95, 2014, s. 56) (ďalej len „rokovací poriadok ECB“).

III. Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

9. Spoločnosť Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA (ďalej len „ESF“) je holdingovou spoločnosťou založenou podľa portugalského práva, voči ktorej je vedené konkurzné konanie. Bola jedným z hlavných akcionárov bankovej inštitúcii Banco Espírito Santo SA (ďalej len „BES“).

10. BES sa pre finančné tlaky, ktoré na ňu doliehali, a pre zhoršujúci sa stav jej likvidity rozhodla od mája 2014 využívať úverové operácie Eurosystému a od júla 2014 začala prijímať núdzovú likviditu od Banco de Portugal, centrálnej banky Portugalska.

11. Rada guvernérov ECB 23. júla 2014 rozhodla, že až do ďalšieho riadneho zasadnutia nemala výhrady proti tomu, aby sa BES poskytla núdzová likvidita do určitého limitu.

12. Rada guvernérov ECB následne na návrh Výkonnej rady ECB z 28. júla 2014 v ten istý deň rozhodla, že prístup BES k „úverovým nástrojom menovej politiky“ sa ponechá, pričom sa „zmrazí“ neuhradený úver poskytnutý BES, jej pobočkám a jej dcérskym spoločnostiam prostredníctvom uvedených nástrojov „na súčasnú úroveň“. V dôsledku toho bola výška úveru poskytnutého týmto subjektom prostredníctvom úverových operácií Eurosystému limitovaná na úroveň, na akej sa nachádzala 28. júla 2014.

13. Ďalej, na návrh Výkonnej rady ECB z 1. augusta 2014 Rada guvernérov ECB v ten istý deň rozhodla predovšetkým o pozastavení prístupu BES a jej pobočiek k úverovým nástrojom menovej politiky z dôvodov obozretnosti a nariadila, aby BES najneskôr do 4. augusta 2014 vrátila celý úver, ktorý bol v rámci Eurosystému poskytnutý. Toto rozhodnutie bolo zaznamenané do zápisnice, v ktorej bol údajne takisto uvedený limit, do ktorého mohla Banco de Portugal núdzovú likviditu BES poskytnúť.

14. Za týchto okolností sa portugalské orgány rozhodli začať voči BES rezolučné konanie. Následne bolo začaté konkurzné konanie na majetok ESF.

15. Listom z 5. novembra ESF požiadala ECB o prístup k rozhodnutiu Rady guvernérov z 1. augusta 2014, ako aj ku všetkým dokumentom, ktoré mala ECB k dispozícii, „akokoľvek“ súvisiacim s uvedeným rozhodnutím.

16. ECB tento list vybavila a ESF konkrétne poskytla čiastočný prístup k návrhom Výkonnej rady ECB z 28. júla a 1. augusta 2014, ako aj k výňatkom zo zápisníc, do ktorých boli rozhodnutia z 28. júla a 1. augusta 2014 zaznamenané.

17. Listom zo 4. februára 2015 ESF zaslala ECB opakovanú žiadosť, v ktorej uviedla, že odôvodnenie poskytnuté zo strany ECB, ktorého cieľom bolo odôvodniť zamietnutie úplného prístupu k niektorým požadovaným dokumentom, bolo príliš nejasné a všeobecné. ESF okrem toho požiadala o prístup jednak k sumám, ktoré boli začiernené vo výňatkoch zo zápisníc daných jej k dispozícii, do ktorých boli rozhodnutia Rady guvernérov z 28. júla a 1. augusta 2014 zaznamenané, a to k výške úveru poskytnutého BES, jej pobočkám a jej dcérskym spoločnostiam, ako aj k limitu, do ktorého bolo možné núdzovú likviditu BES poskytnúť, a jednak k určitým informáciám, ktoré boli začiernené v návrhoch Výkonnej rady z 28. júla a 1. augusta 2014.

18. ECB po tom, čo predĺžila lehotu na odpoveď na opakovanú žiadosť, poskytla listom z 1. apríla 2015 dodatočné informácie obsiahnuté v návrhoch Výkonnej rady z 28. júla a 1. augusta 2014. Vo zvyšnej časti ECB na základe článku 4 rozhodnutia 2004/258 potvrdila odmietnutie poskytnúť prístup k začierneným sumám vo výňatkoch zo zápisníc, do ktorých boli rozhodnutia Rady guvernérov z 28. júla a 1. augusta 2014 zaznamenané, ako aj k určitým vynechaným častiam návrhov z 28. júla a 1. augusta 2014.

IV. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

19. Svojou žalobou ESF podala návrh na vyhlásenie neplatnosti implicitného rozhodnutia prijatého ECB 4. marca 2015, na vyhlásenie neplatnosti sporného rozhodnutia, ako aj na uloženie povinnosti ECB nahradiť trovy konania.

20. ECB navrhla žalobu zamietnuť a uložiť ESF povinnosť nahradiť trovy konania.

21. Všeobecný súd vyhlásil sporné rozhodnutie za neplatné v rozsahu, v akom ECB odmietla prístup k výške úveru uvedenej vo výňatkoch zo zápisnice, do ktorej bolo rozhodnutie Rady guvernérov z 28. júla 2014 zaznamenané, ako aj k začierneným informáciám v návrhoch Výkonnej rady ECB z 28. júla a 1. augusta 2014. Všeobecný súd žalobu v zostávajúcej časti zamietol.

V. Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov konania

22. ECB podala toto odvolanie návrhom doručeným do kancelárie Súdneho dvora 5. júla 2018.

23. ECB v prvom rade navrhuje, aby Súdny dvor zrušil prvý bod výroku napadnutého rozsudku. Ďalej navrhuje, aby Súdny dvor žalobu zamietol, aj pokiaľ ide o jej odmietnutie zverejniť výšku úveru vo výňatkoch zo zápisníc, do ktorých bolo rozhodnutie Rady guvernérov z 28. júla 2014 zaznamenané, alebo subsidiárne, aby vec vrátil Všeobecnému súdu, aby tento o žalobe rozhodol. V poslednom rade navrhuje uložiť ESF povinnosť nahradiť dve tretiny trov konania a ECB jednu tretinu trov konania.

24. Na podporu svojho odvolania ECB uvádza jediný odvolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd pri výklade článku 10.4 štatútu ESCB a ECB a článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážky rozhodnutia 2004/258. Týmto odvolacím dôvodom napáda body 124 a 161 napadnutého rozsudku v spojení s jeho bodmi 54 až 56 a 75 až 81. Presnejšie, ECB sa domnieva, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že keď ECB odmietla prístup k informáciám obsiahnutým vo výňatkoch zo zápisnice, do ktorej bolo rozhodnutie z 28. júla 2014 zaznamenané, bola pritom povinná poskytnúť odôvodnenie umožňujúce pochopiť a overiť, akým spôsobom by sprístupnenie týchto informácií konkrétne a skutočne poškodilo verejný záujem, pokiaľ ide o dôvernosť rokovaní jej rozhodujúcich orgánov.

25. ECB vo svojom odvolaní tvrdí, že zásada dôvernosti zasadnutí Rady guvernérov, ktorá je, pokiaľ ide o primárne právo, zakotvená článkom 10.4 štatútu ESCB a ECB, je potvrdená v článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážke rozhodnutia 2004/258. Tvrdí, že toto posledné uvedené ustanovenie sa má vykladať v súlade s touto zásadou.

26. ECB na pojednávaní však pripustila, že medzi článkom 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258 a relevantnými ustanoveniami primárneho práva existuje určitý nesúlad. Domnieva sa, že tento nesúlad treba napraviť tak, že rozhodnutie 2004/258 sa vyloží so zreteľom na primárne právo a na zásadu dôvernosti rokovaní orgánov ECB s rozhodovacími právomocami.

27. ESF navrhuje, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a aby ECB uložil povinnosť nahradiť trovy konania.

VI. Analýza

28. Ako sa uvádza vyššie, ECB vo svojom odvolaní predkladá jediný odvolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd pri výklade článku 10.4 štatútu ESCB a ECB a článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážky rozhodnutia 2004/258.

29. Treba poznamenať, že tvrdenia ECB uvedené na podporu tohto odvolacieho dôvodu nespochybňujú platnosť rozhodnutia 2004/258, ale týkajú sa v podstate toho, že toto rozhodnutie by sa nemalo chápať tak, že sa ním stanovujú podmienky pre prístup k dokumentom, ktoré odporujú primárnemu právu.

30. Vzhľadom na tvrdenia, ktoré predložila ECB, uvediem najprv príslušné ustanovenia primárneho práva v oblasti prístupu k dokumentom ECB a presnejšie k výsledkom rokovaní jej rozhodovacích orgánov. Zároveň vymedzím zásadu, ktorou sa prístup k takýmto dokumentom riadi (časť A). Následne so zreteľom na túto zásadu preskúmam dôsledky plynúce z toho, že Rada guvernérov môže rozhodnúť o zverejnení výsledku svojich rokovaní (časť B). Nakoniec so zreteľom na všetky tieto úvahy preskúmam rozsah povinnosti odôvodnenia v prípade odmietnutia prístupu k dokumentom založeného na článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážke rozhodnutia 2004/258 (časť C).

A. Zásada uplatniteľná na prístup k dokumentom ECB na úrovni Zmlúv

31. Hneď na úvod musím poznamenať, že zásada transparentnosti je zakotvená v článkoch 1 a 10 ZEÚ, ako aj v článku 15 ZFEÚ,[6] pričom tieto ustanovenia sú, pokiaľ ide o primárne právo, základom právneho rámca upravujúceho prístup k dokumentom, ktoré majú inštitúcie Únie k dispozícii. Prevzatím úlohy článku 255 ZFEÚ totiž článok 15 ZFEÚ, ktorý bol zavedený s nadobudnutím účinnosti Lisabonskej zmluvy, rozšíril pôsobnosť zásady transparentnosti v práve Únie.[7]

32. Presnejšie, článok 15 ods. 3 prvý pododsek ZFEÚ stanovuje, že každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo zapísaným sídlom v členskom štáte má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, pričom toto právo je potvrdené v článku 42 Charty základných práv Európskej únie. Dôsledkom práva na prístup k dokumentom sú povinnosti transparentnosti, ktoré pre tieto inštitúcie platia. Obmedzenia práva na prístup k dokumentom a obmedzenia povinností transparentnosti sú, tak ako to ustanovuje článok 15 ods. 3 druhý pododsek ZFEÚ, stanovené nariadeniami.

33. Podľa článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ sa však na Súdny dvor Európskej únie a na Európsku investičnú banku, ako aj na ECB článok 15 ods. 3 prvý pododsek ZFEÚ vzťahuje iba pri výkone ich administratívnych úloh. Súdny dvor už v tomto kontexte rozhodol, že podmienky upravujúce prístup k dokumentom, ktoré má jedna z inštitúcií uvedených v článku 15 ods. 3 štvrtom pododseku ZFEÚ k dispozícii a ktoré sa týkajú činnosti tejto inštitúcie, ktorá nie je administratívna, nemôžu byť stanovené nariadeniami prijatými na základe článku 15 ods. 3 druhého pododseku ZFEÚ.[8]

34. Z toho vyvodzujem, že povinnosti transparentnosti, ktoré pre ECB platia v situáciách, keď ECB vykonáva úlohy, ktoré nie sú administratívne, treba odlíšiť od povinností, ktoré pre ňu platia v situáciách, keď vykonáva administratívne úlohy.

35. Skutočnosť, že keď ECB vykonáva činnosti, ktoré nie sú administratívne, v súlade s článkom 282 ZFEÚ, predovšetkým v oblasti riadenia menovej politiky, neplatia pre ňu také povinnosti transparentnosti, aké sa uplatňujú v situáciách uvedených v článku 15 ods. 3 prvom a druhom pododseku ZFEÚ, je odôvodnená práve povahou týchto činností.[9] Nemožno totiž zabúdať na to, že ECB tým, že túto politiku riadi, zohráva významnú úlohu pri udržiavaní cenovej stability a stability finančného systému.

6 Pozri rozsudok z 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 68).

7 Pozri rozsudky z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 81), a z 18. júla 2017, Komisia/Breyer (C-213/15 P, EU:C:2017:563, bod 50).

8 Pozri rozsudok z 18. júla 2017, Komisia/Breyer (C-213/15 P, EU:C:2017:563, bod 48).

9 Pozri v tomto zmysle SIEKMANN, H.: The Legality of Outright Monetary Transactions of the European System of Central Banks. In: RÖVEKAMP F., BÄLZ, M., HILPPERT, H. G.: *Central Banking and Financial Stability in East Asia*. Cham, Heidelberg, New York, Dordrecht, London: Springer International Publishing, 2015, s. 114.

36. Pokiaľ ide presnejšie o Radu guvernérov, práve tejto bola zverená zásadná úloha koncipovania menovej politiky.[10] Ďalej, pričom prejednávaná vec je toho príkladom, Rada guvernérov sa okrem iného podieľa na postupoch, ktorých cieľom je poskytnutie finančných prostriedkov subjektom vo finančných ťažkostiach prostredníctvom úverových operácií Eurosystému. Sprístupnenie určitých údajov, ktoré má ECB k dispozícii, počas týchto postupov iba tým osobám, ktoré o ne požiadali, by v určitých prípadoch mohlo viesť k riziku nadmernej ekonomickej špekulácie. Toto riziko by mohlo ohroziť ciele, ktoré ECB sleduje.[11]

37. Za týchto okolností je na to, aby ECB mohla samostatne a účinne vykonávať svoje úlohy, potrebné chrániť aj rozhodovací proces jej orgánov pred akýmkoľvek vonkajším tlakom, a to sa dá zabezpečiť dôvernosťou tohto procesu.[12] Z toho istého dôvodu právo Únie takisto stanovuje ďalšie ustanovenia, ktorými sa má ECB v podstate chrániť pred akýmkoľvek politickým nátlakom tak, aby mohla účinne uskutočňovať ciele jej poslania prostredníctvom nezávislého výkonu osobitných oprávnení, ktorými na tento účel disponuje.[13]

38. Okrem toho členské štáty, uznávajúc osobitosti úlohy vykonávanej orgánmi s rozhodovacími právomocami, prijali štatút ESCB a ECB, ktorého článok 10.4 stanovuje, že rokovania na zasadnutiach Rady guvernérov sú dôverné a že samotná Rada môže rozhodnúť o zverejnení výsledku jej rokovania.

39. Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyvodzujem, že podľa zámerného rozhodnutia členských štátov sa rozhodovací proces Rady guvernérov neriadi takými povinnosťami transparentnosti, aké sa uplatňujú v situáciách uvedených v článku 15 ods. 3 prvom pododseku ZFEÚ. To neznamená, že tento proces je mimo dosah pravidiel Únie v oblasti prístupu k dokumentom.[14] Podľa ustanovení uvedených v bodoch 33 až 35 vyššie však v tomto kontexte zásada transparentnosti ustupuje zásade dôvernosti.

40. Znenie napadnutého rozsudku však vedie k domnienke, že pokiaľ ide o výsledky rozhodovacieho procesu Rady guvernérov, dochádza na základe článku 10.4 druhej vety štatútu ESCB a ECB v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258 k neuplatneniu prednosti zásady dôvernosti pred zásadou transparentnosti. Všeobecný súd totiž skutočnosť, že Rada guvernérov môže rozhodnúť o zverejnení výsledkov jej rokovaní, vykladá v tom zmysle, že táto Rada musí voľnú úvahu, ktorou pri odmietnutí poskytnutia prístupu k požadovaným dokumentom disponuje, uplatniť za podmienok a v medziach rozhodnutia 2004/258. Z toho podľa Všeobecného súdu vyplýva, že keď Rada guvernérov odmietne prístup k takýmto výsledkom poskytnúť na základe článku 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258, je povinná podať podrobné odôvodnenie umožňujúce žiadateľovi pochopiť a overiť, akým spôsobom by sprístupnenie týchto informácií konkrétne a skutočne poškodilo verejný záujem, pokiaľ ide o dôvernosť rokovaní jej rozhodujúcich orgánov. Je potrebné preskúmať dôvodnosť záverov Všeobecného súdu jednak o tom, že miera voľnej úvahy Rady guvernérov pri zverejňovaní výsledkov jej rokovaní je určená ustanoveniami rozhodnutia 2004/258, takže ich nezverejnenie je len výnimkou, a jednak o tom, že zamietnutie prístupu k takýmto výsledkom musí byť sprevádzané podrobným odôvodnením.

10 HOFMANN, H. C. H.: Monetary Policy and Euro Area Governance in the EMU. In: HOFMANN, H. C. H., ROWE, G. C., TÜRK, A. H.: *Specialized Administrative Law of the European Union: A Sectoral Review*. Oxford: Oxford University Press, 2018, s. 250.

11 V tejto súvislosti pozri DAWSON, M., MARICUT-AKBIK, A., BOBIĆ, A.: Reconciling Independence and accountability at the European Central Bank: The false promise of Proceduralism. In: *European Law Journal*. Zv. 25(1), 2019, s. 82 – 85.

12 V tejto súvislosti pozri CURTIN, D.: „‚Accountable Independence' of the European Central Bank: Seeing the Logics of Transparency". In: *European Law Journal*. 2017, zv. 23(1-2), s. 35.

13 Pozri rozsudok z 10. júla 2003, Komisia/ECB (C-11/00, EU:C:2003:395, bod 134).

14 Pozri ROSSI, L., VINAGRE a SILVA, P.: *Public Access to Documents in the EU*. Oxford: Hart Publishing, 2017, s. 78.

B. Zverejnenie výsledkov rokovaní Rady guvernérov

41. V bodoch 76 až 80 napadnutého rozsudku, na ktoré bod 124 tohto rozsudku odkazuje, Všeobecný súd konštatoval, že rozhodnutia Rady guvernérov – a v dôsledku toho aj zápisnice, do ktorých sa tieto rozhodnutia zapisujú – nepožívajú absolútnu ochranu, pokiaľ ide o ich uverejňovanie, takže ich nezverejnenie predstavuje len výnimku. Všeobecný súd zdôraznil, že podľa článku 10.4 druhej vety štatútu ESCB a ECB môže Rada guvernérov rozhodnúť o zverejnení výsledku jej rokovaní. V dôsledku toho by sa mala miera voľnej úvahy, ktorou Rada guvernérov v tejto súvislosti disponuje, uplatniť za podmienok a v medziach rozhodnutia 2004/258, ktorého cieľom je, ako dodal Všeobecný súd, povoliť čo možno najširší prístup k dokumentom ECB.

42. Tento výklad ustanovení štatútu ESCB a ECB, ako aj ustanovení rozhodnutia 2004/258 ma však nepresvedčil.

43. V prvom rade treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd, z odôvodnenia 3 rozhodnutia 2004/258 nevyplýva, že *prístup k dokumentom ECB* musí byť *čo možno najširší*, ale to, že *k týmto dokumentom by sa mal povoliť širší prístup*. V tomto odôvodnení sa takisto uznáva, že prístup k dokumentom ECB by sa mal povoliť pri súčasnom dbaní jednak o ochranu jej nezávislosti a jednak o dôvernosť niektorých otázok týkajúcich sa plnenia jej úloh. Možno teda tvrdiť, že premisa, o ktorú sa opieral Všeobecný súd, nie je tá, o ktorú sa opiera uvedené rozhodnutie.

44. Po druhé, podľa toho istého odôvodnenia sú *rokovania na zasadnutiach rozhodovacích orgánov ECB dôverné, pokiaľ dotknutý orgán nerozhodne o zverejnení výsledku jeho rokovaní*, čím sa odkazuje na článok 132 ods. 2 ZFEÚ, podľa ktorého sa ECB *môže rozhodnúť*, že svoje rozhodnutia, odporúčania a stanoviská uverejní. Toto ustanovenie už poukazuje na diskrečnú právomoc ECB svoje rozhodnutia zverejniť.[15] Obdobne článok 10.4 druhá veta štatútu ESCB a ECB a článok 23.1 *in fine* rokovacieho poriadku ECB potvrdzujú diskrečnú právomoc ECB, pokiaľ ide o zverejnenie jej rozhodnutí. Podľa týchto ustanovení totiž Rada guvernérov *môže rozhodnúť* o zverejnení výsledku svojich rokovaní.

45. Je pravda, že všetky vyššie uvedené ustanovenia stanovujú určité spresnenie, pokiaľ ide o zásadu dôvernosti v súvislosti s výsledkami rokovaní Rady guvernérov. Podľa článku 10.4 prvej vety štatútu ESCB a ECB a článku 23.1 rokovacieho poriadku ECB sa totiž zásada dôvernosti uplatňuje na rokovania zasadnutí Rady guvernérov, zatiaľ čo podľa článku 10.4 druhej vety štatútu ESCB a ECB a článku 23.1 *in fine* rokovacieho poriadku ECB má dôvernosť výsledkov rokovaní tejto Rady relatívnu povahu. To však na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd v bode 80 napadnutého rozsudku, neznamená, že úroveň ochrany výsledkov rokovaní je nižšia ako úroveň ochrany, ktorá je priznaná samotným rokovaniam, alebo že ich nezverejnenie predstavuje len výnimku.

46. Nič totiž nenaznačuje to, že by normotvorca Únie mal v úmysle odchýliť sa prostredníctvom týchto posledných dvoch ustanovení od dôvernosti rokovaní Rady guvernérov. Ustanovenia ZFEÚ a štatútu ESCB a ECB priznávajú Rade guvernérov možnosť *rozhodnúť* o zverejnení týchto výsledkov, pričom tak nie je povinná urobiť.

47. Jednoznačná formulácia článku 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258 toto uvažovanie nedokáže spochybniť.

15 Van CLEYNENBREUGEL, P.: Confidentiality behind transparent doors: The European Central Bank and the EU law principle of openness. In: *Maastricht Journal of European and Comparative Law*. 2018, zv. 25(1), s. 54. Mimochodom, treba uviesť, že v prejednávanej veci sa nenastoľuje otázka, aký je vzťah článku 132 ods. 2 ZFEÚ a článku 297 ods. 2 ZFEÚ, podľa ktorého sa rozhodnutia, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, uverejňujú v *Úradnom vestníku Európskej únie*. Rozhodnutie z 28. júla 2014 sa totiž týkalo BES a nemožno ho teda považovať za rozhodnutie, ktoré neuvádza, komu je určené.

48. Iste, je pravda, že z jazykového hľadiska sa podľa znenia rozhodnutia 2004/258 možno domnievať, že odmietnutie prístupu k rokovaniam Rady guvernérov podľa článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážky tohto rozhodnutia je možné len ako výnimka. Článok 4 rozhodnutia 2004/258 je totiž nazvaný „Výnimky“. Znenie článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážky tohto rozhodnutia podľa všetkého takisto naznačuje, že prístup k dokumentom, do ktorých sa takéto rokovania zaznamenávajú, sa v zásade musí povoliť. Podľa tohto ustanovenia ECB odmietne prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana verejného záujmu, pokiaľ ide o dôvernosť zasadnutí jej orgánov s rozhodovacími právomocami. Navyše článok 4 ods. 5 a 6 rozhodnutia 2004/258 používa pojem „výnimka“ vo vzťahu ku všetkým prípadom zamietnutia, vrátane prípadov stanovených v článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážke tohto rozhodnutia.

49. V prvom rade musím poznamenať, že pravidlá sekundárneho práva v oblasti prístupu k dokumentom nemôžu viesť k tomu, že sa vyňatie ECB z okruhu inštitúcií, na ktoré sa v celom rozsahu uplatňuje zásada transparentnosti podľa článku 15 ods. 3 ZFEÚ, z veľkej časti zbaví svojho potrebného účinku. Tieto pravidlá navyše nemôžu vylúčiť diskrečnú právomoc ECB, ktorá ECB prináleží na základe článku 132 ods. 2 ZFEÚ. Rozhodnutie 2004/258 teda nemôže vyvrátiť logiku všetkých vyššie uvedených ustanovení a nahradiť zásadu dôvernosti zásadou transparentnosti tak, že zverejňovanie výsledkov rokovaní Rady guvernérov by bolo zásadou a ich dôvernosť by bola len výnimkou.

50. Tento záver je potvrdený znením odôvodnení 3 a 4 rozhodnutia 2004/258, z ktorých vyplýva, že prijatím tohto rozhodnutia normotvorca nemal v úmysle sa odchýliť od ustanovení primárneho práva citovaných v predchádzajúcom bode týchto návrhov.

51. Je pravda, že odôvodnenie 4 rozhodnutia 2004/258 môže viesť k domnienke, že odmietnutie prístupu na základe článku 4 ods. 1 písm. a) tohto rozhodnutia je len výnimkou. Toto odôvodnenie však spresňuje, že niektoré verejné a súkromné záujmy by sa mali chrániť prostredníctvom výnimiek, pričom tým odkazuje na myšlienku uvedenú v prvej časti odôvodnenia 3 uvedeného rozhodnutia o tom, že k dokumentom ECB by sa mal poskytnúť širší prístup. Z druhej časti odôvodnenia 3 pritom možno vyvodiť, že tento širší prístup, z ktorého sú povolené výnimky, aby sa ochránili určité verejné a súkromné záujmy, by nemal poškodzovať nezávislosť ECB alebo dôvernosť niektorých otázok, ktoré sa týkajú plnenia jej úloh, a práve toto je rámec, v ktorom sú rokovania na zasadnutiach orgánov ECB s rozhodovacími právomocami dôverné. Znenie týchto dvoch odôvodnení v ich spojení, aj vzaté samostatne, ukazuje, že zámerom rozhodnutia 2004/258 nie je priradiť výnimku stanovenú pre rokovania vyššie uvedených orgánov k ostatným výnimkám, ktoré toto rozhodnutie stanovuje.

52. Pre úplnosť spresňujem, že podľa môjho názoru ani článok 4 ods. 6 rozhodnutia 2004/258 nepodporuje výklad, ktorý Všeobecný súd v napadnutom rozsudku uplatnil. Podľa tohto ustanovenia sa výnimky stanovené v článku 4 rozhodnutia 2004/258 vzťahujú iba na obdobie, počas ktorého je ochrana odôvodnená na základe obsahu daného dokumentu. Toto ustanovenie však nemôže vylúčiť rozhodovaciu právomoc, ktorou Rada guvernérov na základe primárneho práva disponuje, pokiaľ ide o zverejnenie výsledkov jej rokovaní. Okrem toho, ako vyplýva z bodu 51 vyššie, rámec, ktorý rozhodnutie 2004/258 vytvára, nepriraďuje výnimku zavedenú pre rokovania rozhodovacích orgánov ECB k ostatným výnimkám, ktoré toto rozhodnutie stanovuje.

53. Po tretie si možno samozrejme položiť otázku, či článok 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258 možno považovať za ustanovenie, ktoré paušálne a vopred povoľuje zverejnenie výsledku všetkých rokovaní Rady guvernérov. Rozhodnutie 2004/258 bolo totiž prijaté touto Radou a podľa článku 132 ods. 2 ZFEÚ a článku 10.4 druhej vety štatútu ESCB a ECB, ako aj článku 23.1 *in fine* rokovacieho poriadku ECB táto Rada môže rozhodnúť o tom, že výsledok svojich rokovaní zverejní. V tomto kontexte by článok 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258 bol všeobecným povolením na štandardné zverejnenie výsledkov všetkých rokovaní.

54. Ako však poznamenala ECB na pojednávaní, článok 10.4 druhá veta štatútu ESCB a ECB Rade guvernérov tak širokú mieru voľnej úvahy nepriznáva. Treba konštatovať, že toto ustanovenie stanovuje možnosť, ktorú táto Rada môže príležitostne využiť *ex post* a *in concreto*. Akýkoľvek iný výklad by Rade guvernérov umožňoval obísť rozhodnutie členských štátov o prístupe k dokumentom ECB vyjadrené v článku 15 ods. 3 štvrtom pododseku a článku 132 ods. 2 ZFEÚ, ako aj v článku 10.4 štatútu ESCB a ECB.

55. Z mojej analýzy vyplýva, že pokiaľ ide o rokovania Rady guvernérov, na tieto sa vzťahuje zásada dôvernosti. Výhrada, ktorá sa týka skutočnosti, že táto Rada môže rozhodnúť o tom, že výsledky svojich rokovaní zverejní, a ktorá je uvedená vo viacerých ustanoveniach práva Únie, tento záver nespochybňuje. Rada guvernérov má jednoducho diskrečnú právomoc rozhodnúť o tom, že tieto výsledky zverejní, pričom tak nie je povinná urobiť.

56. Teraz treba preskúmať posledný bod, a to vplyv vyššie uvedených úvah na rozsah povinnosti odôvodnenia v prípade odmietnutia prístupu k dokumentom založeného na článku 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258, podľa ktorých, pokiaľ ide v prvom rade o rozhodovací proces Rady guvernérov, zásada transparentnosti ustupuje zásade dôvernosti (pozri bod 39 vyššie), a pokiaľ ide v druhom rade o zverejnenie výsledkov tohto procesu, táto Rada disponuje diskrečnou právomocou (pozri bod 55 vyššie).

C. O odôvodnení odmietnutia založeného na článku 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258

57. Bod 124 napadnutého rozsudku, kde Všeobecný súd rozhodol, že ECB musí odôvodniť každé rozhodnutie o žiadosti o prístup k dokumentom prijaté na základe výnimiek vymenovaných v článku 4 rozhodnutia 2004/258, naznačuje, že tento sa inšpiroval judikatúrou citovanou v bodoch 54 až 56 tohto rozsudku a dospel k záveru, že táto bola analogicky uplatniteľná na článok 4 ods. 1 písm. a) prvú zarážku rozhodnutia 2004/258.

58. O tejto analógii však pochybujem.

59. Na úvod treba poznamenať, že časti rozsudku Švédsko a Turco/Rada[16], ktoré Všeobecný súd spomenul v bodoch 54 a 55 napadnutého rozsudku, sa týkajú len nariadenia (ES) č. 1049/2001[17]. Ďalej toto nariadenie bolo takisto predmetom väčšiny rozsudkov citovaných Všeobecným súdom v bodoch 54 až 56 napadnutého rozsudku.[18] Nakoniec hoci sa rozsudok Všeobecného súdu Thesing a Bloombeg Finance/ECB[19] uvedený v bode 55 napadnutého rozsudku týkal rozhodnutia 2004/258, predmetom výkladu Všeobecného súdu v tomto rozsudku nebol článok 4 ods. 1 písm. a) prvá zarážka tohto rozhodnutia, ale jeho článok 4 ods. 1 písm. a) druhá zarážka. Všeobecný súd tam okrem iného analogicky takisto odkázal na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa nariadenia č. 1049/2001.

60. V tomto ohľade treba po prvé poznamenať, že podľa ustálenej judikatúry je cieľom nariadenia č. 1049/2001 poskytnúť verejnosti právo na čo možno najširší prístup k dokumentom inštitúcií[20]. Všeobecný súd tým, že v bode 80 napadnutého rozsudku, na ktorý sa odkazuje v bode 124 tohto rozsudku, využil takmer identickú slovnú formuláciu, naznačil, že cieľom rozhodnutia 2004/258 je povoliť *čo možno najširší prístup* k dokumentom ECB. Ako som však uviedol v bode 43 týchto návrhov, cieľom tohto rozhodnutia je prístup k dokumentom ECB v porovnaní s predchádzajúcimi právnymi predpismi *len rozšíriť*.

16 Rozsudok z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 48).

17 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

18 Rozsudky z 11. marca 2009, Borax Europe/Komisia (T-121/05, neuverejnený, EU:T:2009:64, bod 37); z 12. septembra 2013, Besselink/Rada (T-331/11, neuverejnený, EU:T:2013:419, body 96 a 99), a z 29. októbra 2015, Litva/Komisia (T-110/13, neuverejnený, EU:T:2015:818, bod 61).

19 Rozsudok z 29. novembra 2012, Thesing a Bloomberg Finance/ECB (T-590/10, neuverejnený, EU:T:2012:635, bod 42).

20 Pozri rozsudok zo 16. júla 2015, ClientEarth/Komisia (C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 57).

61. Po druhé, z rozsudku Baumeister [21] možno vyvodiť, že pri stanovení analógií medzi režimom prístupu k dokumentom zavedeným nariadením č. 1049/2001 na jednej strane a na druhej strane režimami, ktoré sú stanovené inými právnymi nástrojmi práva Únie, treba postupovať opatrne.

62. V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že vzhľadom na jeho cieľ poskytnúť verejnosti čo možno najširší prístup k dokumentom inštitúcií Únie, nariadenie č. 1049/2001 v zásade inštitúcii Únie, ktorá má v úmysle odmietnuť prístup k dokumentu, ukladá povinnosť poskytnúť vysvetlenie toho, ako by prístup k tomuto dokumentu mohol konkrétne poškodiť záujem chránený jednou z výnimiek stanovených v príslušnom práve na prístup [22]. V bode 124 napadnutého rozsudku Všeobecný súd prevzal túto časť takmer doslovne, aby ju uplatnil na odmietnutie ECB založené na článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážke rozhodnutia 2004/258.

63. Nariadenie č. 1049/2001 sa však uplatňuje na situácie uvedené v článku 15 ods. 3 prvom pododseku ZFEÚ, kde sa na účely dodržania zásady transparentnosti zakotvuje čo možno najširší prístup k dokumentom, ktoré majú inštitúcie Únie k dispozícii. [23] Žiadosť o prístup k dokumentom v prejednávanej veci však patrí do pôsobnosti článku 15 ods. 3 štvrtého pododseku ZFEÚ.

64. Okrem toho v rozsudku Baumeister [24] Súdny dvor jasne rozlišoval medzi vybavovaním žiadostí o prístup k dokumentom, ktoré sa týkajú nariadenia č. 1049/2001, a vybavovaním tých žiadostí, ktoré sa týkajú článku 54 ods. 1 smernice 2004/39/ES [25], nazvaného „Služobné tajomstvo“. Súdny dvor konštatoval, že nariadenie č. 1049/2001 v zásade ukladá inštitúcii Únie, ktorá má v úmysle prístup k dokumentu odmietnuť, povinnosť poskytnúť vysvetlenie, ako by prístup k tomuto dokumentu mohol konkrétne poškodiť záujem chránený jednou z výnimiek stanovených v príslušnom práve na prístup. Naopak, Súdny dvor konštatoval, že pokiaľ sa príslušné orgány domnievajú, že požadované informácie sú dôverné v zmysle článku 54 ods. 1 smernice 2004/39, môžu takejto žiadosti vyhovieť len v prípadoch, ktoré sú v tomto ustanovení taxatívne vymenované. [26]

65. Dalo by sa teda tvrdiť, že zatiaľ čo režim nariadenia č. 1049/2001 dáva prednosť zásade transparentnosti, režim článku 54 ods. 1 smernice 2004/39 vychádza z premisy, že na informácie, ktoré patria do jeho pôsobnosti, sa vzťahuje zásada dôvernosti. Toto rozlíšenie ďalej vyvoláva svoje účinky aj na úrovni rozsahu povinnosti odôvodnenia v prípade, že sa poskytnutie prístupu k požadovaným dokumentom odmietne.

66. Vzhľadom na uvedené treba poznamenať, že článok 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia 2004/258 v spojení s článkom 15 ods. 3 štvrtým pododsekom ZFEÚ, článkom 10.4 štatútu ESCB a ECB, ako aj článkom 23.1 rokovacieho poriadku ECB takisto vychádza z premisy, že na rokovania Rady guvernérov sa vzťahuje zásada dôvernosti. V dôsledku toho by rozdiely, ktoré existujú, pokiaľ ide o rozsah povinnosti odôvodnenia v prípade odmietnutia, medzi situáciami, na ktoré sa vzťahuje nariadenie č. 1049/2001, a situáciami, na ktoré sa vzťahuje článok 54 ods. 1 smernice 2004/39, mali takisto existovať medzi všetkými tými ustanoveniami, ktoré sa týkajú zverejňovania výsledkov rokovaní Rady guvernérov na jednej strane a nariadením č. 1049/2001 na strane druhej. S analógiou, ktorú Všeobecný súd vyvodil medzi judikatúrou citovanou v bodoch 54 až 56 napadnutého rozsudku a článkom 4 ods. 1 písm. a) prvou zarážkou rozhodnutia 2004/258, preto nemožno súhlasiť.

21 Rozsudok z 19. júna 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 41 a 42).

22 Pozri rozsudok z 19. júna 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 41 a 42).

23 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2017, Komisia/Breyer (C-213/15 P, EU:C:2017:563, bod 49).

24 Rozsudok z 19. júna 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 42 a 43).

25 Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS (Ú. v. EÚ L 145, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 263).

26 Pozri rozsudok z 19. júna 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 42 a 43).

67. Nakoniec po tretie judikatúra týkajúca sa nariadenia č. 1049/2001 ukazuje, že aj v rámci režimu prístupu k dokumentom stanoveného týmto nariadením je možné uznať existenciu všeobecných domnienok, že zverejnenie požadovaných dokumentov by v zásade narušilo ochranu záujmov alebo cieľov, ktorými je na základe uvedeného nariadenia možné zamietnutie prístupu odôvodniť.[27] V takom prípade je na žiadateľovi o prístup, aby preukázal, že uvedená domnienka sa na dokument, ktorého zverejnenie je požadované, nevzťahuje.[28] Takže aj za predpokladu, že relevantné ustanovenia primárneho a sekundárneho práva vrátane článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážky rozhodnutia 2004/258 takúto domnienku zavádzajú len pre výsledok konaní Rady guvernérov, Všeobecný súd nemohol, keďže neexistovali skutočnosti, ktoré by túto všeobecnú domnienku vyvrátili, konštatovať, že ECB svoje zamietnutie dostatočne neodôvodnila.

68. V dôsledku toho musí byť napadnutý rozsudok zrušený z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ktoré obsahuje a ktoré spočíva v nesprávnom výklade článku 10.4 štatútu ESCB a ECB a článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážky rozhodnutia 2004/258, keďže Všeobecný súd nezohľadnil ustanovenia primárneho práva, ktoré stanovujú zásady v oblasti prístupu k dokumentom ECB. Za týchto okolností treba jedinému odvolaciemu dôvodu vyhovieť a zrušiť prvý bod výroku napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom tento vyhlásil sporné rozhodnutie za neplatné v tom, že sa ním zamietol prístup k výške úveru uvedenej vo výňatkoch zo zápisnice, do ktorej bolo rozhodnutie Rady guvernérov ECB z 28. júla 2014 zaznamenané. V tejto súvislosti treba poznamenať, že odmietnutie prístupu k začierneným informáciám v návrhoch Výkonnej rady ECB z 28. júla a 1. augusta 2014 nie je predmetom odvolacieho petitu, ktorý ECB sformulovala. Treba preto konštatovať, že ECB napadnutý rozsudok nespochybňuje v tom rozsahu, v akom vyhlásil sporné rozhodnutie za neplatné, pokiaľ ide o tieto návrhy, alebo inými slovami, že ECB súhlasí s napadnutým rozsudkom v rozsahu, v akom sa týka uvedených návrhov.

69. Podľa článku 61 prvého odseku druhej vety Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy sa domnievam, že stav konania dovoľuje rozhodnúť vo veci v rozsahu, v akom sa týka odmietnutia poskytnúť prístup k výške úveru uvedenej vo výňatkoch zo zápisnice, do ktorej bolo rozhodnutie Rady guvernérov ECB z 28. júla 2014 zaznamenané. ECB totiž na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd v bode 124 napadnutého rozsudku, nebola povinná poskytnúť odôvodnenie, keď odmietla prístup k informáciám uvedeným v týchto výňatkoch.

70. Článok 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora stanovuje, že ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 vyššie uvedeného rokovacieho poriadku, ktorý je na konanie o odvolaní uplatniteľný na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku, je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Článok 138 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora naproti tomu stanovuje, že ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Podľa mojej analýzy sa konečný výsledok sporu odvolaním ECB zmení, len pokiaľ ide o odmietnutie poskytnúť prístup k výške úveru uvedenej vo výňatkoch zo zápisnice, do ktorej bolo rozhodnutie Rady guvernérov ECB z 28. júla 2014 zaznamenané. Podľa môjho názoru teda treba rozhodnúť nie v tom zmysle, že trovy konania spojené s prvostupňovým konaním, ako aj tie, ktoré súvisia s odvolacím konaním vedúcim k zrušeniu napadnutého rozsudku Všeobecného súdu, sa majú znášať podľa podmienok uvedených v bode 3 jeho výroku, podľa ktorých ESF a ECB znášajú svoje vlastné trovy konania každá zvlášť, ale v tom zmysle, že ESF znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť jednu tretinu trov konania, ktoré vznikli ECB.

27 Pokiaľ ide o všeobecnú domnienku stanovenú pre administratívne spisy v rámci článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001, pozri rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 61).

28 Pozri rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, EU:C:2010:376, body 62, 68 a 70).

71. Ako záverečnú poznámku musím uviesť, že som si vedomý skutočnosti, že časť právnej vedy zastáva názor, že ECB by mala zvýšiť stupeň svojej transparentnosti, a to zverejňovaním rokovaní Rady guvernérov.[29] Moja analýza v týchto návrhoch však vychádza z platného právneho rámca. Z tohto právneho rámca vyplýva, že je vôľou (zámerným rozhodnutím) členských štátov, aby rozhodovací proces ECB požíval dôvernosť, a že právomoc rozhodnúť o zverejnení výsledkov tohto procesu bola zverená Rade guvernérov.

72. Rada guvernérov tak s cieľom zosúladiť dôvernosť rokovaní Rady guvernérov a ich výsledkov na jednej strane a snahu o dôveryhodnosť ECB[30] na strane druhej, môže v rámci výkonu diskrečnej právomoci, ktorou disponuje, rozhodnúť, že zverejní iba časť výsledkov jej rokovaní. Ak totiž Rada môže rozhodnúť o tom, že tieto výsledky nezverejní, o to viac môže rozhodnúť o tom, že ich zverejní čiastočne. Článok 4 ods. 5 rozhodnutia 2004/258 tento výklad potvrdzuje. Podľa tohto ustanovenia platí, že ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti sa zverejnia. Treba zdôrazniť, že práve to ECB v prejednávanej urobila.

VII. Návrh

73. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa domnievam, že jedinému odvolaciemu dôvodu, ktorý uvádza ECB, treba vyhovieť a navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Prvý bod výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 26. apríla 2018, Espírito Santo Financial (Portugal)/ECB (T-251/15, neuverejnený, EU:T:2018:234), sa zrušuje v rozsahu, v akom ním bolo rozhodnutie ECB z 1. apríla 2015 o čiastočnom odmietnutí prístupu k určitým dokumentom súvisiacim s rozhodnutím ECB z 1. augusta 2014 týkajúcim sa Banco Espírito Santo SA vyhlásené za neplatné v tom, že ním bol odmietnutý prístup k výške úveru uvedenej vo výňatkoch zo zápisnice, do ktorej bolo rozhodnutie Rady guvernérov ECB z 28. júla 2014 zaznamenané.

2. Žaloba sa zamieta, pokiaľ ide o odmietnutie ECB zverejniť výšku úveru uvedenú vo výňatkoch zo zápisnice, do ktorej bolo rozhodnutie Rady guvernérov ECB z 28. júla 2014 zaznamenané.

3. Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA, sa ukladá povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a povinnosť nahradiť jednu tretinu trov konania, ktoré ECB vznikli v konaní na prvom stupni, ako aj v odvolacom konaní.

4. ECB sa ukladá povinnosť znášať dve tretiny svojich vlastných trov konania na prvom stupni, ako aj odvolacieho konania.

29 Pozri najmä DIANA, G.: Transparence, responsabilité et légitimité de la Banque centrale européenne. In: *Bulletin de l'Observatoire des politiques économiques en Europe*. 2008, č. 18, s. 11 – 13. V tomto zmysle pozri tiež *European Added Value Unit, Towards a genuine Economic and Monetary Union*, 2012, www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/note/join/2012/494458/IPOL-JOIN_NT(2012)494458_EN.pdf, s. 12.

30 Pozri k tejto problematike DE HAAN, J., EIJFFINGER, S. C. W., WALLER, S.: *The European Central Bank. Credibility, Transparency and Centralization*. Cambridge, Massachusetts, London: MIT Press, 2005, s. 123 – 125.